

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177
PODUREDNIŠTVO
34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 41466

Letna naročnina, Italija

Lir 28.000

Letna inozemstvo

Lir 40.000

Letna inozemstvo, USA dol.

30

Poštno čekovni račun:

štev. 11234499

Leto XXXVIII. - Štev. 4 (1884)

Gorica - četrtek, 23. januarja 1986 - Trst

Posamezna številka Lir 600

Ali nas Bog kaznuje? Zaupnica glede verouka

Z vlakom iz Francije v Anglijo

Vsa Sev. Amerika govori o smrtonosnem virusu, zoper katerega še niso našli zdravila. Imenuje se po začetnih črkah AIDS, po naše nalezljivi upad telesne odpornosti. Omenjeni virus se širi s spolnim dotikom in napada človekove obrambne celice, ki združeno priskočijo na pomoč delu telesa, ko ga ogroža kaka bolezen. Virus AIDS pa obrambni sistem oslabi in uniči, ki ostane brez samoočrambe in končno podleže hitri in gotovi smrti. Bolezen se zlasti širi med homoseksualci in med ljudmi, ki si vbrizgavajo razna mamila v ožilje z okuženimi iglami. Pri teh dveh skupinah ima AIDS svoje domovanje, žal pa se lahko razširi tudi na druge, nedolžne. Edino pravo in učinkovito zdravilo bi bila korenita sprememba v zlorabi spolnega izživiljanja.

Sami vemo, kako je danes s tem. Spolnosti ali seksa, kot se to reče v krajši angleški obliki, je polno vse zasebno in javno življenje, polni so ga časopisi in televizija. Da bo pa zmeda in razvrtnost na spolnem področju popolna, so se v zadnjih letih pojavili v organizirani in javni obliki še homoseksualci. Dokler so svoje nečedno in izrazito protinarnavo nagnjenje skrito uveljavljali, niso povzročali moralnih in družbenih nepravil in napetosti. Sedaj pa se hočejo uveljaviti tudi v javnosti in terjajo priznanje svoje aktivnosti in da se njihovim odnosom dá tudi zakoniti pečat (npr. da so njihova razmerja enaka zakonskim skupnostim).

In prav ti ljudje so priklicali nad človeštvo nov bič ali kot so včasih rekli »šibo božjo«. Narava, od Boga ustvarjena, ima svoje zakone in kadar se te začne teptati ali omalovaževati, se maščuje, ne da bi bilo treba Boga posebej poseči vmes. V tem smislu sta se lani pogovarjala na te-

levizijski postaji 4 v New Yorku poročevalec te postaje Pressman in zdravstveni komisar zvezne države New York Axelrod ter se vpraševala, kakšne ukrepe bi bilo treba podvzeti, da bi se to grozljivo širjenje AIDS-a omejilo, če že ne ustavilo. Zanimivo je, da sta oddajila dala značilen naslov: »Is God punishing us?«, kar bi se reklo po naše: »Ali nas Bog kaznuje?«.

Tako se iz prijetnih freudianskih sanj v ZDA prebujajo socialni in šolski znanstveniki, ki začenjajo pozivati: mladini je potrebna spolna vzgoja! Tudi dosedanj zagovorniki spolne svobode prihajajo do spoznanja, da bo vendarle treba zgraditi jezove, ker bo sicer poplava nemorale potopila zahodno človeštvo. Koliko nadebnih življenj mladih ljudi je zaradi tega uničenih, koliko splavov pri mladoletnih dekletih, koliko razprtih družin zaradi prešustvovanja, koliko spolnih boleznih zaradi spolnega občevanja vseppek!

Vsemu razbrzdanemu človeštvu bi bilo treba spet razglasiti in oznaniti deset božjih zapovedi, med njimi tudi šesto in deveto: ne prešustvuj in ne želi svojega bližnjega žene! Ker ljudje Boga ne poslušajo več, pa tudi njegove Cerkve ne, ki ima v papežu najbolj pogumnega glasnika (medtem ko žal marsikje visoki cerkveni dostojanstveniki previdno molče in se teh pojavov ne upajo obsoditi), je Bog dopustil, da je nov virus na pohodu. Mor-da bo za človeštvo ta bič bolj učinkovit kot pa dokler je Bog le opozarjal: »Ni ti dovoljeno!« Tudi kazni je lahko zdravila in zato zasluži naslov tiste televizijske oddaje v New Yorku: »Ali nas Bog kaznuje?« vso našo pozornost. In prav bi bilo, da si tudi sami na to vprašanje odgovorimo.

(I. D. v »Ameriški domovini«)

Craxijeva vlada je še enkrat uspešno prebrodila nevarno krizo. To pot jo je povzročil protokol o pouku katoliškega verouka v državnih šolah, ki sta ga 14. decembra lani podpisala minister za šolstvo Falcuccijska (DC) in predsednik italijanske škofovske konference kardinal Poletti.

Ko je Falcuccijska dala napotke za izvedbo tega protokola, je v laiciističnih (beri: proticerkvenih) krogih završalo. Ne samo komunisti in drugi levičarji, temveč tudi številni poslanci in senatorji vladnih strank so nenadoma odkrili, da je omenjeni protokol »atentat« na svobodo mišljenja in izbiranja, da diskriminira neverne in pripadnike drugih ver, da vnaša skratka razdor v italijansko družbo. Tako je bilo v poslanski zbornici predloženih kar devet resolucij, ki so obsojale ravnanje Falcuccijske in zahtevale njen odstop.

Če bi prišlo do glasovanja glede posameznih resolucij, bi se zelo verjetno zgodilo, da bi nastala nova večina v parlamentu (ob podpori komunistov in misovcev), zato je smatral Craxi za najbolj pametno, da postavi vprašanje zaupnice vladi, reši ministra za šolstvo pred obsodbo, obenem pa s tem onemogoči glasovanje o resolucijah. K temu stališču ga je primorala tudi zahteva glavnega tajnika DC De Mite, naj brani Falcuccijsko, ker bodo drugače odstopili vsi demokrščanski ministri. In vladna kriza bi bila tu.

Glasovanje, poimensko in javno, je, kot je bilo pričakovati, vladi prineslo zmago. Prejela je 346 glasov, proti jih je pa bilo 231. Tudi liberalci, ki so se najbolj repenčili od vladnih strank, so glasovali za resolucijo »iz tehničnih razlogov«, to se pravi, niso hoteli razbitja sedanje večine, a se z ravnanjem vlade niso strinjali. Zato tudi niso pristali na popravke, ki jih je vlada vnesla v zgoraj omenjeni protokol. Kot običajno pa je izrekla nezaupnico tako skrajna levica (komunisti, demokratski proletarci, takoin. »neodvisni«) kot skrajna desnica (MSI). Komunisti so se hoteli napraviti lepe in so izjavili, da če ne bi bila postavljena zaupnica vladi, bi marsikateri popravek odobrili. In kaj je bilo spremenjenega v ministrski okrožnici Falcuccijske?

SPREJETI POPRAVKI

Vpisovanje v otroške vrtce, in prvi razred osnovne in nižje srednje šole se premakne od 25. januarja na 10. februar, do 7. julija pa je treba dati izjavo o izbiri verskega pouka. Šolska vodstva bodo mo-

rala v tem času tudi odločiti, kaj nuditi v času verouka drugim šolarjem, ki se k verouku niso prijavili. Ze pri 14 letih bodo ti šolarji lahko brez pristanka staršev odločali o svoji izbiri.

Verouk naj bi bil prvo ali zadnjo uro, red se ne bo vpisal v redno spričevalo, ampak bodo prijavljeni k verouku prejeli ocene na posebnem listku. Poslanska zbornica naj naveže stike tudi z ostalimi verskimi skupnostmi v državi in se pozanima, kakšen verski pouk v šolah si želijo one. Znano je že, da Valdeška skupnost (močna zlasti v Piemontu), odklanja verski pouk v šolah, pač pa si ga želi judovska.

Italijanska škofovska konferenca se je zavela v previden molk, ni pa zadovoljna, da je bila meja za osebno izbiro s strani šolarja porinjena na 14 let. Tudi Združene staršev (AGE) je že dalo izjavo, da je odločba parlamenta, da jim odvzame odgovornost za lastne otroke v starosti od 14-18 let v nasprotju s členoma 29 in 30 italijanske ustave.

»Ni prav,« je rečeno v njih izjavi, »da se odločanje o tako važni stvari prepušča mladostnim v izvedbenem krogu, kakor da bi se to staršev ne tikalo ali bi bili starši celo v nasprotju z lastnimi otroki.« Naj zato parlament pazi, kaj dela, saj je to lahko nov korak k cepitvi družinske enotnosti, saj obstaja sedaj še večja nevarnost, da bodo njih otroke pogojevala sredstva javnega obveščanja s svojimi ideološkimi in potrošniškimi stališči.

Teden krščanske edinosti

V zadnji številki lista pod tem naslovom ni omenjeno, da je predloge za letošnje molitev v tednu krščanske edinosti pripravil Ekumenski svet Cerkve v Sloveniji. V jeseni leta 1984 so se zbrali v samostanu v Stični dva katoličana, dva pravoslavna, protestant in binkoštnik in so skupaj pripravili in izbrali besedilo za posamezne dneve v Tednu edinosti. Mnogi verski listi so to omenili, med drugim tudi »L'Osservatore Romano«.

★

■ Prvič po letu 1945 ima srednjeameriška država Gvatemala svojega demokratskega predsednika. V torek 14. jan. je v istoimenski prestolnici zaprisegel V. Cerezo Arevalo iz vrst gvatemalske Krščanske demokracije. Ta ima tudi absolutno večino v parlamentu (51 sedežev na sto). Italijansko vlado je zastopal zunanji minister Andreotti, navzoč pa je bil tudi glavni tajnik DC De Mita.

Papež pri predsedniku republike

Lani 4. oktobra je predsednik italijanske republike Cossiga v Vatikanu obiskal papeža Janeza Pavla II. Ta mu je v soboto 18. januarja v popoldanskih urah obisk vrnil.

Po zasebnem razgovoru, ki je trajal 40 minut, je Cossiga kot gostitelj nagovoril papeža in poudaril, da so pravni odnosi med Italijo in Vatikanom dosegli pomembno zrelost, saj se razvijajo v duhu medsebojnega spoštovanja in svobode. Mnogo je k temu prispevala tudi italijanska ustava, ki jamči človekove svoboščine. Ta ustava sloni na načelih miru, svobode in pravice, ki so istočasno načela, ki jih vsebuje evangelij.

Papež je s svoje strani opozoril na kulturne, moralne in verske značilnosti italijanskega ljudstva. Omenil je novi konkordat, ki priznava vrednoto verske kulture ter upošteva dejstvo, da je katoliška vera sestavni del zgodovinskega bogastva vsega prabivalstva. Cerkev, ki ni tuja prav nobenemu narodu, gleda s posebno pozornostjo na današnjo italijansko stvarnost, še zlasti pa na vprašanja, ki zadevajo delavski svet in zaposlitev. Izrazil je tudi skupno zaskrbljenost zaradi terorizma, ki pesti Evropo in z njo tudi ita-

lijansko območje.

Potrebno je zato — po papeževih besedah —, da obstaja med Cerkvijo in državo zdravo sodelovanje, lojalnost in doslednost pri reševanju perečih zadev, saj to služi k napredku človeka in družbe. Zanimivo pa je, da oba sogovornika niti z besedico nista omenila zadeve poučevanja verouka, ki je pretekli teden razburjal italijansko javnost.

★

Sv. oče o razprtih zakonih

V nedeljo 19. januarja popoldne je papež obiskal župnijo sv. Kajetana v enem rimskih predmestij in tam opravil večerno mašo. V pridigi je zlasti govoril o neuporabnih zakonih, ki so posledica potrošniške in uživaške miselnosti, nezvestobe, samoljublja, namerne sterilizacije, splava, zavračanja novih življenj in nepripravljenosti za žrtve, ki jih skupno življenje nala-ga. Danes manjka tistim, ki se poročajo, čut za moralne vrednote in za življenje v družinski skupnosti. Premnogi ne verujejo več v možnost, da bi trajno živeli skupaj in zato odklanjajo cerkveni zakon, ki je neločljiv.

Šesti pokrajinski kongres Slovenske skupnosti v Gorici

V nedeljo 19. januarja letos je bil v konferenčni dvorani Palace Hotela v Gorici šesti pokrajinski kongres Slovenske skupnosti za Goriško. Udeležilo se ga je lepo število članov, somišljenikov, prijateljev in povabljenih gostov. Kongres je imel za geslo »Potrditi enotnost Slovencev na Goriškem za zaščitni zakon«. V tem duhu je potekalo zasedanje, s temi idealnimi smernicami je izvenela beseda nastopajočih. Kongres je vsekakor pokazal na veliko zavzetost in prizadetost, ki danes vodi slovensko demokratsko življenje v zamejstvu in specifično na Goriškem.

Kongres SSK se je odvijal v bistvu v dveh delih. Prvi del je bil posvečen pozdravnim nagovorom številnih gostov, predstavnikov strank in javnih uprav ter poročilu pokrajinskega tajnika. Drugi del pa je bil bolj namenjen notranjemu strankinemu delovanju, razpravi, poročilu, volitvam pokrajinskega sveta in predlogom za spremembe statuta.

Dela kongresa je začel pokrajinski predsednik Gradimir Gradnik, ki je poleg pozdrava udeležencem in gostom izrekel nekaj splošnih misli o današnji vlogi SSK. Med drugim se je tudi spomnil dveh v zadnjem letu umrlih političnih delavcev. Predvsem podtajnika SSK Emila Valentinčiča, pa tudi pred kratkim umrlega ustanovitelja SDZ dr. Avgusta Sfiligoića in tu di vseh drugih, ki so delovali v okviru slovenskega samostojnega nastopanja.

Nato je bil za predsednika kongresa izvoljen Mirko Spacapan. Na govorniškem odru so se zvrstili posamezni gostje in pozdravili kongres ter mu zaželeli plodnega dela. Tako za stranke DC pokrajinski podtajnik Basso (prisotna pa sta bila tudi deželni tajnik Longo in poslanec Rebulla), za PSI Medeot, za PCI Bratina, za PSDI Bressan, za radikalce Jeussig, za SZDL Nove Gorice Tavčar, za SKGZ Primožič; za SSO je poslala pozdravno pismo predsednica Marija Ferletič. Svoj pozdrav sta prinesla še tržaški pokrajinski tajnik SSK

Harej in deželni predsednik Dolhar ter občinski odbornik Lokar. Od javnih upraviteljev pa sta pozdravila pokrajinski predsednik Cumpeta in podpredsednik Fabbro. Sledilo je izčrpno politično poročilo pokrajinskega tajnika Marjana Terpina. V svojih izjavanjih se je dotaknil vse problematike, ki zadeva slovensko stranko: posamezna volilna obdobja, zaščitni zakon, organizacijsko delovanje v zadnjem obdobju, delovanje v večinah na pokrajini in občini, delovanje sekcij.

Jasno je, da na tem mestu ne moremo povzeti poročila v celoti. Vsekakor je pokrajinski tajnik podal tehtno sliko dejanskega stanja v stranki, njene težave, upe in pričakovanja. Prav njegovo poročilo je bilo potem izhodišče za politično razpravo.

Spregovorili so nato predstavniki posameznih strankinih sekcij, in sicer Maks Gergolet (Doberdob), Benjamin Černic (Sovodnje), Karlo Brešan (Gorica), Božidar Tabaj (Štandrež), Renco Frandolič (mladina) Marjan Terpin — za nujno odsotnega Hadrijana Corsija — (Števerjan).

Vnela se je nato v drugem delu živahna, a pozitivna in konstruktivna debata, v katero je poseglo lepo število prisotnih članov stranke. Prav gotovo bi bila politična debata večkrat potrebna za kar se da uspešno reševanje pomembnih vprašanj.

Sledile so volitve novega pokrajinskega sveta, ki bo na svoji prvi seji izvolil pokrajinsko tajništvo. Posamezne sekcije so v ta namen predlagale svoje kandidate. Na sporedu je bila še razprava o spremembah statuta. V ta namen pa je kongres poveril novi svet, da razpravlja o predlaganih spremembah.

Kongres goriške SSK je bil vsekakor pomemben mejnik v našem narodno-političnem življenju in bo dal stranki novega zagona. Kasneje spomladi bo še na vrsti deželni kongres slovenske stranke, ki bo prav tako moral odigrati važno vlogo v našem zamejskem političnem trenutku.

V severnofrancoskem mestu Lille sta v ponedeljek 20. januarja francoski državni predsednik Mitterand in britanska ministrska predsednica Thatcherjeva objavila, da sta se njuni vladi odločili izmed štirih predloženih načrtov za tistega, ki predvideva železniško povezavo Francije z Anglijo po predoru pod Rokavskim prelikom.

Ta načrt se je izkazal za najcenejšega in najbolj hitro izvedljivega. Stal bo po sedanjih predračunih šest tisoč milijard lir. Dela bo izvedel francosko-britanski konzorcij »Channel tunnel Group - France Manche«, denar pa bo prispevalo 32 mednarodnih bank, med njimi Italijanska trgovinska banka s 35 milijardami lir.

Zgrajena bosta dva vzporedna predora; vsak bo dolg 50 km. Od tega bo pod morskim dnom 37 km. Predor bo šel pod zemljo v globini 40 m, ponekod pa bo dosegel tudi sto metrov. Gradilo ga bo 19.000 oseb, dokončan pa naj bi bil spomladi 1993. Vlaki s hitrostjo 160 km bodo obe prestolnici, Pariz in London, dosegli v treh urah in četr, posebni vlaki za prevoz vozil pa v štirih urah.

Za ta načrt se je zlasti zavzemala Francija, medtem ko je bila Vel. Britanija bolj za povezavo ceste in železnice. Vendar je cestna povezava tudi predvidena. Isti konzorcij ima pravico do leta 2020 zgraditi še cestni predor. Če tega ne bo storil, mu bo ta pravica zapadla.

Kubanski diktator o veri

Fidel Castro, ki že 25 let kroji usodo otoške države Kube in si je dolgo časa prizadeval izvažati svojo komunistično revolucijo v dežele Latinske Amerike, je zadnje čase postal bolj zmeren v svojih izjavah. K temu ga je predvsem privedel težavni gospodarski položaj dežele, posledica zgrešene revolucije. Castro išče zato sedaj pomoč na vseh straneh in tudi na Cerkve se je spomnil ob tem.

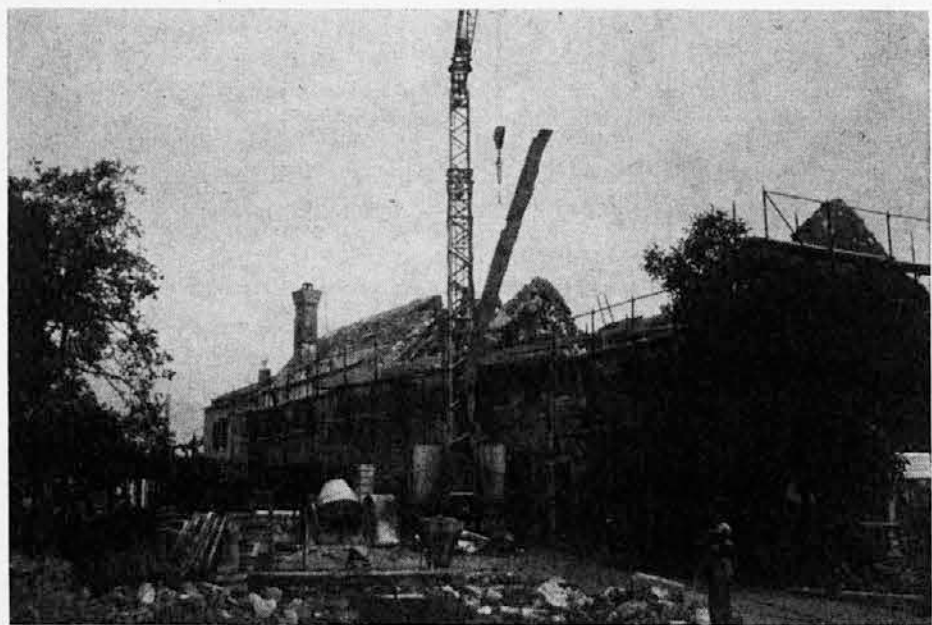
■ Brazilski dominikanec Bettom se je razgovarjal o veri kar 23 ur. Pri tem je opozoril sogovornika, da ne ve o veri skoro ničesar in da ga verska in presežna vprašanja ne zanimajo. Pohvalil je vzgojo, ki jo je v mladosti prejel kot učenec Bratov krščanskih šol in jezuitov, danes pa občuduje delo usmiljen, kakor tudi moč in ugled katoliške Cerkve. Rad bi se tudi srečal s papežem, katerega je povabil na obisk že leta 1979, ko se je vračal iz Pueble v Mehiki, vendar se je papež narenil gluhega.

Castro priznava, da se na Kubi izvaja prefinjeno zapostavljanje kristjanov. »To je lepotna napaka na obrazu revolucije, ki jo bo treba popraviti,« je dejal. »V bodoče morata Cerkev in partija sodelovati. Če do sedaj tega ni bilo, so tega delno krivi kristjani zaradi svojih »zgodovinskih« stališč, delno pa tudi sama partija zavoljo svoje nestrpnosti. Mi — je še dejal — kristjanov ne sprejemamo v stranko, ker je katoličani niso podpirali. Vero so zlorabljali sovražniki revolucije, zaradi česar se je partija oprla le na lastne sile ter zahtevala od njih brezboštvo in izpoved marksizma leninizma. Vendar to, kar smo naredili mi, ne sme postati model za druge.«

★

■ V Italiji se je pretekli teden pričelo novo sodno leto. Odprl ga je v Rimu glavni državni pravdnik kasacijskega sodišča Carlo Maria Pratis. Poudaril je neodvisnost sodstva kot osnovno vrednoto sedanje državne ureditve. Zagovarjal je svobodo sodnika, da odloča na osnovi zakona in svoje vesti. Casnikarji, ki imajo sicer vso pravico do informiranja javnosti, naj bi istočasno spoštovali preiskovalno tajnost. Z zadovoljstvom je ugotovil, da je poenotila notranja teroristična dejavnost, kar pa žal ni moč reči o dejavnosti tujih teroristov, predvsem z območja Bližnjega vzhoda. Italijani so se leta 1984 največ pregrešili proti tuji lastnini. Bilo je 1.318.000 prijavljenih tatvin, ostalih kaznivih dejanj pa 850.000. Ob koncu leta 1984 je bilo v zaporih 42.711 oseb (od teh 2.002 žensk), na sodno obravnavo pa je čakalo 27.320 jetnikov.

Obnovitvena dela na Repentabru

Med obnovitvenimi deli na Repentabru: popravilo mežnarje

Ko se peljete mimo Repentabra, vidite, da ob cerkvi in župnišču ne stoji več gradbeno ogrodje, ki je toliko časa oznanjalo, da so v teku obnovitvena dela. Trajala so zelo dolgo in zahtevala visoke vsote denarja, pa še ni vse zaključeno. Se bo treba skrbeti in dela ter denarja.

Prosil smo zato salezijanskega duhovnika g. Toneta Bedenčiča, ki že devet let skrbi za repentaborsko župnijo, naj pove, kako je z deli.

Zakaj so bila potrebna obnovitvena dela?

Moj prihod na Repentabor sega v leto 1976. Poprej sem preživel že dve leti na Tržaškem in to v Marijanišču. V tem času sem se tudi prvič srečal z Repentabrom. Poprej nisem niti vedel, da obstaja. Osrednji slovenski človek je enostavno slabo informiran o dejanskem stanju na Tržaškem. Isto velja tudi na cerkvenem področju. Sicer pa velja to tudi za romarske voditelje, ki veliko raje obiščejo italijanska svetišča, ker so pač v Italiji. Repentabor je preskromen.

Moje prvo srečanje z Repentabrom mi je ostalo v globokem spominu. Enostavno očaral me je, mene tujca, ki ga do tedaj nisem niti poznal. Niti slutil nisem, da me kliče in da bom čez čas prišel v okrilje njegovih zidov.

Podroben pregled stanja celotnega kompleksa me je spravil kmalu na realna tla. Obupna slika propadajočega, lahko rečem narodnega, kraškega, verskega spomenika. Zamakalo je povsod. Strehe, stare nekaj stoletij, krite s skrlami so bile premagane. Zob časa je slavil zmago, pa ne samo nad stavbami, temveč tudi nad zavestjo zamejskega človeka.

Ko sem sledil naporom prejšnjega župnika, že pokojnega g. Zeleta, sem opazil, koliko napora in prošelj je bilo vloženih. Vse, kar se je naredilo, je bilo le krpanje. K resni obnovi ni hotel pristopiti nihče. Zato ni čudno, da se je g. Zele bolehen umaknil pred to podrtijo. Tudi sam še zdaj stanujem na Opčinah, ker kljub vsem delom še ni vse pripravljeno za stanovanje.

Kdo vam je pomagal z denarnimi sredstvi?

Pred nekaj leti sem sprožil prek vseh časopisov in televizije široko gibanje za obnovo Repentabra. Spomeniško varstvo, ki je za to najbolj poklicano, se ni zganilo od leta 1977-78, ko so obnovili (in to zelo slabo, saj še vedno zamaka) srenjsko hišo poleg cerkve, je vse utihnilo. Potrebno je bilo zbuditi tako državne oblasti kakor slovensko javnost. Poslal sem tudi razne prošnje za pomoč. Kraška gorska skupnost je po dolgi debati odobrila 50 milijonov lir. Slovenski bančni ustanovi Hranilnica in posojilnica na Opčinah in Tržaška kreditna banka sta prispevali svoj dar, prva deset, druga pet milijonov. Povsod pa je vladal neki strah, da ne bi podprli preveč. To naj bo le spodbuda, da bodo odgovorni nadaljevali.

Začel sem tako z deli s štirimi milijoni na banki in 15 milijoni obeh osrednjih denarnih zavodov. 50 milijonov je bilo treba čakati zaradi birokratskih zapletov celo leto.

Pri tem se je začela še druga stran zbiranja sredstev. Prostovoljni prispevki. Tu bi omenil akcijo skavtov, ki so pred vsemi cerkvami zbirali za Repentabor. Mnogi dobri ljudje so prispevali s svojimi denarnimi sredstvi, prav tako tudi lepo število domačinov. Še posebej bi omenil skrite darovalce in darovalke, ki so mi mnogokrat prinesli darov prav v trenutku, ko sem moral plačati račune, a denarja nisem imel. Seveda ni bilo med njimi nobenega dobro stoječega zamejskega človeka niti kakšnega podjetja ali podobno. Bili so to ljudje s skromnimi dohodki, in da je danes v glavnem urejeno, je nji-

hova zasluga. Ko na ponovne prošnje tako na Opensko posojilnico kot na TKB za kritje strehe nisem dobil odgovora, sem se v sili zatekel h Cassa di Risparmio. Odobrili so deset milijonov, kar je zadostovalo, da smo končali kritje strehe s skrlami.

Kdo je vodil obnovitvena dela?

Načrt za obnovo je naredil Pavel Milič in prevzel vodstvo del. Statični izračun in nadaljnje vodstvo del je imel inž. Močnik. Gradbena dela je prevzelo podjetje Cergol. Električna dela je izvedel Stelio Rebecchi, mizarska dela podjetje Šuc-Skabar iz Repna, centralno kurjavo sta s prostovoljnimi delom naredila Milan in Francko Ravbar. Seveda je celotno vodstvo in obnova bila na mojih ramah, kar me je poleg rednega dela izredno obremenjevalo. Lahko rečem, da mi je več časa vzelo iskanje sredstev kakor pa vodstvo del.

Kaj ste do sedaj obnovili?

Vse najvažnejše. Vse strehe na Taboru so nove in ponovno s skrlami krite. Videz starosti je ostal isti. Še posebno sem vesel obnove mežnarje, ki bo sedaj služila za župniško dejavnost. V mesecu maju mislimo vse obnovljeno blagosloviti. V teku te naše obnove Repentabra je prišlo tudi sporočilo, da bodo Belle Arti obnovile streho cerkve. Z deli so začeli in jo lansko jesen tudi izvedli.

Ali je šlo vse v redu?

Hvala Bogu, da! Ves čas gradbenih del se ni zgodila nobena nesreča, čeprav je bilo delo izredno nevarno, še posebno ob podiranju ali ob sunkih burje.

Na kakšne težave si naletel?

Edina in največja težava je bilo iskanje finančnih sredstev, vse drugo je bilo malenkostno.

Kaj je treba še obnoviti?

Temeljna obnovitvena dela so končana. To pomeni, da je zdaj narejeno le toliko, da se sedaj več ne podira. Nujno je pristopiti k drugi fazi del. Dati Repentabru zunanji lesk. Urediti notranjost cerkve, popravilo orgel, tlakovanje dvorišča in ureditev zelenic, utrditev obrambnih zidov, zlasti na nekaterih mestih, razsvetljava, da bi Repentabor bil vsaj odsev ponosnega svetišča na Vejni.

Kdo naj vam še pomaga?

So nekatere ustanove, ki so za to poklicane. To so Belle Arti in občina. Nadalje vasčani, slovenske denarne ustanove. Še posebej bi se tu zahvalil Kraški gorski skupnosti, ki je pomagala in še priskoči na pomoč pri tej obnovi. Lani je ta ustanova dodelila 35 milijonov prek občine za obnovo obrambnih zidov. Kako komplikirano je to delo, naj povem, da bomo s tem denarjem obnovili le 7 do 10 metrov zidu. Seveda denarja ne manjka. Če manjka, to pomeni, da manjka zavesti. Proti temu pa se ne da nič narediti.

G. Tonetu želimo, da bi njegovo delo in skrb obrodile stoterne sad!

■ Španija vse do sedaj ni imela diplomatskih stikov z Izraelom. Storila je to pretekli teden. Pogajanja o navezavi stikov so zadnje čase potekala v nizozemski prestolnici Haagu, kjer so se tudi zaključila. Španska vlada v priložnostnem dokumentu izjavlja, da je treba priznati vse zakonite pravice palestinskemu ljudstvu, ki mu pripadajo, Izraelu pa zanika pravico do ozemelj, ki si jih je prisvojil v letu 1967. Toda tudi tako špansko stališče ni zadovoljilo arabskih voditeljev, ki so izrazili svoje nezadovoljstvo nad odločitvijo španske vlade, v Bejrutu pa je že prišlo do prve reakcije. Neznanci iz španskih vrst so ugrabili tri uslužbenke španskega veleposlaništva v libanonski prestolnici in obenem postavili zahtevo, da se spusti na svobodo dva španska terorista, ki sta zaprt v Madridu.

25 let Slovenika

6. SLOVENSKA TEOLOŠKA AKADEMIJA

Papeški slovenski zavod, ki je cerkveno in civilno priznana pravna oseba, postaja magnet, ki privlačuje verne in tudi druge narodno zavedne Slovence, kar velja v prvi vrsti za rojake v Rimu, ki se zbirajo v društvu Slovencev, ter je med njimi sedaj kar prek sto duhovnikov, bogoslovcev, redovnikov in redovnic.

Posebno po zadnji vojni so Slovenci prišli na papeške univerze, kjer je sedaj kar 11 univerzitetnih profesorjev Slovencev. Vsakemu je lahko jasno, da ti profesorji niso samo zasebniki, ki poučujejo na visokih šolah, ampak so člani našega naroda s prav posebno odgovornostjo. Med razmišljanjem o tej odgovornosti z msgr. R. Klinec na vrtu Marijinih sester v Gorici je vzklila misel, da bi bilo dobro ustanoviti v Rimu slovensko akademijo in zbrati v njej vse univerzitetne slovenske profesorje s istim svetovnim nazorom. Iz zapuščine goriškega profesorja v ZDA dr. Alfonza Čuka je prišel prvi dar za bodočo ustanovo. Za 750-letnico ustanovitve mariborske škofije 10. maja 1978 je zamisel postala dejstvo, ker je v spomin na ta važni datum devet slovenskih profesorjev na papeških univerzah v Rimu podpisalo ustanovno listino Slovenske teološke akademije (STA).

STA si je postavila nalogo, da bo pospeševala iskanje slovenskih dokumentov, ki so shranjeni v rimskih cerkvenih arhivih, med katerimi je seveda najvažnejši vatikanski tajni arhiv. Da ideja ni utopijska, potrjuje uspeh dr. Jožeta Markuže, ki je našel v vatikanskem arhivu edini izvod Trubarjeve Cerkvene ordninge, spet drugi

znanstvenik pa nad 500 dokumentov v Kongregaciji de Propaganda Fide o škofu Baragu.

STA uspešno pomaga Inštitutu za zgodovino Cerkve na Slovenskem pri izdajanju zbirke Acta Ecclesiastica Sloveniae s tem, da jih odkupi 500 in jih posreduje drugim univerzam po svetu.

Skupno s Slovenikom organizira STA vsakoletni simpozij o tematiki, ki je do sedaj doma še niso obdelali. Na simpoziju se zbere v Sloveniku za en teden do 40 raziskovalcev, ki so vse leto študirali določen problem. Enotedensko skupno življenje, ki se ne omeji samo na predavanja, ampak predavatelje tudi družabno poveže med sabo, je za marsikoga enkratno doživetje. Do sedaj smo razpravljali o misijonih, o A. M. Slomšku, I. Trinku in Ivanoczyju in o teh izdali zbornike. Letošnje srečanje je bilo posvečeno bratoma sv. Cirilu in Metodu, prihodnja pa nadškofu Sedeju in kardinalu Jakobu Mišiu.

Vsestranski uspehi nas pa ne smejo omamiti. Smo na prvem vrhu, ki se nam je zdel v podnožju silno velik, če že ne najvišji; ko smo ga pa dosegli, se pred nami dvigajo že novi velikani.

Tole poročilo nudi bralcu le nekaj podatkov s poti, ki jo je Slovenik prehodil v 25 letih, ki pričajo o slovenski prisotnosti v Rimu. Ni dvoma, da bi z združenimi močmi lahko napravili še več. Prav tako pa je neizpodbitno dejstvo, da brez Slovenika vsega navedenega, vsaj v toliki meri, ne bi bilo.

(Konec)

J. M.

Še o šolskem verouku

Ko sem z zanimanjem in tudi skrbjo sledil raznim razpravam, debatam in kreganju na državnih šolah, sem se večkrat spomnil na msgr. Marcela Laborja, ki je bil več let ravnatelj tržaškega semenišča in pozneje kanonik in župnik v stolnici sv. Justa. Izhajal je iz judovske družine, postal zdravnik in dober katoličan, se poročil, imel otroke, po smrti svoje žene pa stopil v bogoslovje in prejel mašniško posvečenje.

Ob neki priložnosti sva v semenišču sedela pri kosilu in mi je razlagal, da se v svojih mladih letih ni zanimal za verske probleme in da je bil študij edina njegova skrb, še posebno na dunajski univerzi. Vprašal sem ga: »Kako ste pa prišli v stik s krščanstvom in katoliško vero?« Odgovoril je: »Na Dunaju sem večkrat slišal, da je bilo na univerzi precej hrupa glede Svetega pisma. Je kaj vredno ali ni? V meni se je vzbudilo zanimanje, da bi o vsem tem kaj zvedel. Tako sem vzel Sveto pismo v roke, ki ga do tedaj nisem poznal. In pisma sv. Pavla so mi prva odprla pot do Kristusa in do vere.«

Ko razmišljamo, kako bi naše ljudi prepričali o potrebi verouka tudi na šoli, bi bilo skoraj najbolje svetovati ljudem, naj skrbno preberejo in premislijo, kaj vse nasprotniki imajo proti šolskemu ve-

rouku, kako se ga otepajo in kako jih skrbi, kako se nasprotniki zavedajo važnosti verouka. Prihranimo nam bo marsikatera beseda in skrb!

Pri nas smo lahko opazili neke vrste nemir, ki je prevzel naše šole. Hitro je treba nekaj narediti, da ne bo prepozno! Prepozno ne bo, ker so čas za prijavo za verouk podaljšali do 7. julija. Pri predpisu, ki je potreben do 10. februarja, ne pride v poštev vprašanje verouka.

Pri vsej hitri in zanimanju nisem opazil, da bi si šolski organi vzeli k srcu posebno določila konkordata za obmejna področja. To drži zlasti za osnovne šole s slovenskim učnim jezikom, za katere veljajo še naprej dosedanja določila: dve uri verouka med šolskim poukom; katehet ali katehistinja, ki ni razredni učitelj ali učiteljica; brezplačne šolske veroučne knjige; redno spričevalo. Do sedaj pristojne rimske šolske oblasti še niso pojasnile, ali bo tudi za naše osnovne šole potrebna prijava za verouk ali ne.

Z novimi uredbami in določili so povezani številni problemi, ki jih ne bo lahko rešili. Počasi pa bo le šlo, če bomo vedno in povsod nastopali kot zavedni katoliki, ki sta nam versko znanje in verska vzgoja neka svetega in zato potrebna.

LOJZE ŠKERL

Nezadržni studenec resnice

Koroškemu pisatelju Valentinu Polanšku (1928-1985) je leta 1981 Družba sv. Mohorja v Celovcu izdala in založila avtobiografski roman »Križ s križi« (386 strani). V njem Zdravko (tj. avtor) popisuje svoje podeželsko otroštvo in pa šolanje, najprej na Koroškem, a zatem — pod nemško okupacijo — na učiteljski v Krainburgu (tj. Kranju). In na Gorenjskem se je doraščajoči fant srečal z OF in njenimi nasprotniki. Le-tom — vaškim stražarjem, plavogardistom, predvsem pa domobranci — je pripisal krivdo za medvojni bratomor med Slovenci.

V povojnih izseljencih v Kanadi in ZDA je Polanškova knjiga zbudila nejevoljo. Sklicujoč se na veliko finančno podporo, s katero so ameriški Slovenci pomagali DSM spet na noge po težkih letih, so trije predstavniki Zveze društev Slovenskih protikomunističnih borcev v Torontu — Jakob Kvas, Otmar Mauser in Ciril Preželj — sestavili dolg odgovor na Polanškovo trditve in ga poslali v Celovec. Ta prvi spis — »Odmev na knjigo »Križ s križi«. Očitek bratomora - neutemeljen! — je bil natisnjen v koledarju DSM za leto 1983; obsegal je devet tristopelnih strani (vštevši pripombo uredništva).

Plaz, ki ga je mimogrede sprožil Val. Polanšek, pa se s tem še ni ustavil. Polemika z uradnim prikazovanjem obdobja

1941-45 se je namreč nadaljevala. V koledarju za leto 1984 — »Odpor proti okupatorju - partijski monopol! — so podpisani Otmar Mauser, Tone Oblak in Lojze Bajc. Naslednje leto — 1985 — so isti trije avtorji objavili spis »The Klagenfurter Conspiracy« (»Zarota v Celovcu«). Zadnji, sklepni spis o obravnavanem obdobju je izšel v koledarju DSM za leto 1986: »Ob štiridesetletnici vetrinske tragedije«.

Prikaz, ki so ga družno napisali temeljiti poznavalci leta 1941-1945, tedanji akterji, a danes na poraženem bregu, obsega (če seštejemo spise v vseh štirih koledarjih) nad 40 strani drobnega tiska; bilo bi ga za celo knjigo. Poudariti velja, da je to pisanje mirno, stvarno, pregledno in dokumentirano, tj. z opombami in viri. Slovenski zgodovinar ne bo mogel mimo njega. Pa tudi noben pogumen mlad človek ne, ki se v času nenehnega enostranskega tolmačenja naše preteklosti želi prikopati do resnice — osvoboditeljice.

Vinko Beličič

**PODPIRAJTE
»KATOLIŠKI GLAS«!
DARUJTE
V NJEGOV
TISKOVNI SKLAD!**

OD TEDNA DO TEDNA

■ Vladni preds. Craxi je 14. januarja napravil štiriurni obisk v Kairu, kjer se je sestel z egiptovskim predsednikom Mubarakom. Naravno je bilo, da sta se državnik pogovarjala o zapletenem položaju v Sredozemlju in o boju proti mednarodnemu terorizmu. Oba sta soglašala, da bi se dalo to nasilje najbolj uspešno pobiti s tem, da se odpravijo vzroki, ki ga povzročajo. Mubarak je tudi prosil Craxija, naj posreduje pri Reaganu, da slednji spremeni svoje zadržanje do palestinskega vprašanja, ki je neodložljivo, Craxi pa je glede terorizma opozoril, da ni libijski predsednik Gaddafi do sedaj prepričljivo obsodil Abu Nidalovega terorizma.

■ V okviru akcije, ki jo je podvzela vlada ZDA, da prepriča svoje atlantske zaveznike o Gadafigevi odgovornosti za terorizem v svetu, je poseben Reaganov poslanec in podtajnik v ameriškim zunanjem ministrstvu Whitehead prišel tudi v Rim, kjer se je dve uri pogovarjal s Craxijem, kateremu je izročil osebno Reaganovo pismo, sestel pa se je tudi z ministri Scalfarom, Andreottijem in Spadoliniem. Skoro istočasno pa je v Washingtonu sprejel Reagan tajnika DC De Mita. Kar zadeva Libijo, je De Mita dejal, da je ameriški predsednik ugodno ocenil italijanske stališče.

■ V Taormini na Siciliji sta se v začetku tega tedna sestali na dvodnevnem srečanju odposlanstvi italijanske in španske vlade, ki sta ju vodila ministrska predsednika Craxi in González, navzočih pa je bilo tudi več ministrov z obeh strani. V ospredju pogovorov je bil krhki položaj v Sredozemlju, ki ga povzroča zlasti Libija s svojo podporo arabskemu terorizmu, govorilo pa se je tudi o medsebojnih odnosih, ki so od 1. januarja, ko je Španija postala članica Evropske gospodarske skupnosti, postali še močnejši.

■ ZDA imajo od 20. januarja nov državni praznik. Posvečen je črnemu pastoru (protestantskemu duhovniku) Martinu Luthru Kingu, ki se je rodil 20. januarja 1910, pa je bil ubit s strani belega rasnega fanatika, ker je zagovarjal raso enakopravnost in se boril na miroljubnem načinu za pravice črncev. Vendar tega novega praznika niso sprejele vse ameriške zvezne države, temveč komaj 29 od 50.

■ Vse je kazalo, da bo v Libanonu le prišlo do zaključka desetletne državljanske vojne potem ko so zastopniki šiitskih (muslimanskih), družovskih in krščanskih milic podpisal premirje v Damasku. V imenu krščanskih milic je to storil voditelj »Libanonskih sil« Eli Hobeika, kar pa so mu zamerili pristaši predsednika Džemajela, češ da se je predal zasvoženim muslimanom. Tako je prišlo do bojev v krščanskem delu Bejruta. Iz njih so izšli zmagovalci krščanski falangisti, ki jih vodi Džemajel, tako da je bil Hobeika prisiljen zapustiti Libanon in s svojo družino oditi v izgnanstvo v Francijo.

Praktična in koristna pomoč misijonarjem

Naši ljudje radi darujejo za misijonarje in za misijonske potrebe. O tem pričajo statistike, ki jih vsako leto objavljamo za misijonsko nedeljo. Tu bi želeli spomniti še na dva praktična načina, kako pomagati misijonarjem.

1. Misijonarji so povečini duhovniki. Duhovnik pa vsak dan mašuje. V navado je prišlo, da verniki naročijo mašo po svojem namenu in dajo neki določen prispevek mašniku za mašo. Temu pravimo »mašna intencija«.

Misijonarji nam večkrat pišejo, če imamo zanje mašne intencije. Če jih imamo, jim jih pošljemo, toda pogosto moramo odgovoriti, da jih nimamo.

Ali bi ne bilo lepo, ko bi verniki posebej izročali mašne intencije za tega ali onega misijonarja? V Afriki, v Aziji bi se darovala sv. maša po njihovem namenu.

2. V svojih pismih se misijonarji zahvaljujejo ne samo za poslano pomoč v denarju ali za obleko, temveč tudi za naš slovenski tisk. Številnim misijonarjem in misijonskim sestram namreč pošiljamo Katoliški glas, knjige Goriške Mohorjeve družbe in tudi drug tisk. Zelo so hvaležni za vsako domačo tiskano besedo. Časopise pošiljamo po zračni pošti, knjige pa po navadni. Danes je poština silno draga; zračna pošta stane že več kot naročnina sama.

Ali je kak dobitnik misijonov, ki bi želel plačati naročnino za naš list ali knjige GMD za kakega misijonarja? Tudi to bi bila lepa pomoč misijonarjem, saj človek, tudi misijonar, ne živi samo od kruha. Pomislimo na to ob mescu katoliškega tiska.

Smrt vernega in zavednega moža

V števerjansko občestvo je zopet posegla smrt in iztrgala iz naše srede dobrega in vernega Koršičevega očeta, po domače Tinčevega Vaneta. Veliko ljudi, sorodnikov, prijateljev in znancev ga je pospremil na njegovi zadnji poti. Pogrebno mašo je opravil dr. Humar; z njim so sodelovali domači župnik Kodelja, škofov vikar dr. Oskar Simčič, prelat A. Simčič, domačin s Huma, in kojsčanski župnik A. Savle. Med mašo in ob grobu mu je zapel domači cerkveni zbor pod vodstvom H. Sreberniča. Ob odprtem grobu se je od njega poslovil domačin Marjan Terpin.

Pokojni se je rodil v Števerjanu 26. junija 1906. Trda je bila njegova življenjska pot. Še majhen deček je ob izbruhu prve svetovne vojne moral v begunstvo; najprej v Krmin, kjer sta mu umrla dva bratca, potem so celo družino odgnali v Piemont, kjer je pokojni Vane dokončal osnovno šolo. Po vojni se je družina s petimi otroki vrnila domov in porušeno domačijo. Oče Toni, ki je bil podjeten zidar, nato je prevzel še drugo gradbeno delo. Vane se je pridružil očetu in mu pomagal pri gradnji cerkve v Plavah, v Ravnici, v Gabrjah in še župnišče v Dolenjah. Ko ni bilo več dela v gradbenih podjetjih, so Koršičevi kupili mlatilnico in hodili po okoliških vaseh mlatiti. Mesec kasneje so mlatili žito po Banjski planoti. In to leto za leto.

Leta 1932 se je Vane poročil s Pavlo Peršoljo, doma s Huma. Nekaj časa sta z ženo živela v Milju, v hiši ob cesti, ki pelje v Gornje Cerovo. Tu se jima je rodil prvi sin Tonček. Leta 1936 sta si zakonca kupila posestvo s hišo na Humu in se tja preselila. Leta 1940 se jima je rodil drugi otrok Hadrijan. Na Humu, v prijetni kmečki hiši, v lepi sončni legi, je Vane z ženo in otročičema preživel nekaj srečnih in nepozabnih let. A že leta 1941 je bil Vane poklican k vojakom in sicer v posebni bataljon v Potenzo.

Ob italijanskem polomu 8. septembra 1943 je bil doma na kmečkem dopustu. Z bratom Karlom sta odšla v hribe k partizanom. Karlo je bil ujet in odpeljan v Dachau, od koder se ni več vrnil. Novembra 1943 v vasi Topolovo v Benečiji so Nemci zajeli partizansko izvidnico osmih mož in tudi Vaneta, jih postrelili ter odšli dalje. Vane ni bil smrtno zadet, ustrelen je bil v glavo. Težko ranjen se je po nekaj dneh prebilo do doma, kjer mu je nudil prvo pomoč zdravnik Ivo Fonžari. Skrivaj so ga prepeljali k bratu Remigiju v Gorico, kjer ga je zdravil in operiral v bolnišnici usmiljenih bratov v ul. Diaz dr. Komel.

Po letu 1945, ko se brat ni več vrnil domov, je Koršičeva domačija ostala brez

delovne sile. Leta 1946 sta se Vane in Pavla po sili razmer preselila zopet v Števerjan. S težkim srcem sta se ločila od prijaznega doma na Humu. V Števerjanu je Vane z bratom Remigijem in Alfonzom sodeloval pri ustanovitvi Kmečko-delavske zveze in skupaj z bratom bil pobudnik za postavitev spomenika padlim na trgu Svobode v Števerjanu. Bil je med prvimi izvoljenimi v občinski svet, kjer je deloval do leta 1965.

Dne 27. oktobra 1981 mu je umrla žena Pavla. Bridko je občutil to izgubo. Svojo ljubezen je prenesel na vnuke, saj jih je imel kar šest, in na svoje vinozrade na Humu. Tudi v gostilni je rad postregel gostem. 27. decembra lani smo ga še zadnjič videli pri pogrebu brata Remigija. V dobrih treh tednih se je njegovo življenje izteklo in 18. januarja zvečer se je v večnosti srečal z ljubljeno ženo.

Zalostnim svojcem izreka naše farno občestvo občutno sožalje, pokojniku pa želimo večno veselje pri Bogu. - c-a

Dobrodelni koncert na Opčinah

Na Opčinah smo imeli v zadnjih tednih v župnijski cerkvi dva koncerta: na sveti dan 25. decembra tradicionalni božični koncert in v soboto 18. januarja dobrodelni koncert v korist Sklada Mitja Čuk. Karkoli bo napisano o tem drugem koncertu, bo premalo, ker enkratno doživetje takšnega koncerta je vse kaj drugega kot še tako skrbno napisano poročilo.

Dobrodelni koncert je priredila ustanova Sklad Mitja Čuk, ki ima svoj sedež na Opčinah. Z izrednim programom se nam je predstavil cerkveni zbor iz Šentvida nad Ljubljano; pevec je blizu 50, dirigent prof. Olga Jama, pri orglah prof. Maks Strmčnik, napovedovalec Frane Erman. Zapele so nam kar 18 pesmi, izbranih v celotnem cerkvenem letu od adventa do smarnic.

V našem pevskem bogastvu imamo v vsakem delu cerkvenega dela prave bisere, dovršena skladateljska dela, ki bledijo pozornost in navdušenje na vsakem mednarodnem tekmovanju. Naši odlični pevci v vsem zamejstvu in predvsem v zdomstvu bi nam lahko povedali, kako hvalježno sprejemajo naše skladbe drugače govoreči verniki po dvorah in cerkvah velikega sveta.

Druga posebnost je bilo izvajanje pod nurno roko prof. Gige Jama. Glasovna moč celotnega zbora in posameznih glasov, dinamika, intonacija, disciplina, sozvočje med orglami in zborom daleč pred ortaljem, vse te in druge danosti so lahko trdo jedro za zbor in dirigenta; naši šentvidski rojaki pa so prav tu dosegli več kot odlično oceno. Zato so zbudili med hvaljeznimi poslušalci navdušenje kakor ga na Opčinah še nismo doživeli. To odobravanje se je od pesmi do pesmi stopnjevalo ter doseglo svoj višek ob zadnji dodatni pesmi Večerni zvon.

Pevcem se je zahvalil domači župnik Viljem Zerjal, v začetku pa jih je pozdravila v imenu Sklada Mitja Čuk Jelka Cvelbar; v imenu openskega zbora »Sv. Jernej« pa je gostom izročil hvalježno priznanje Marjan Škerlavaj.

Nekaj zaključnih pripomb. Župnija Šentvid nad Ljubljano je velika. Imajo tudi prostorno cerkev. Nedeljsko mašo obisku-

tržaške novice

Bazovica

Obnova fresk. Leta 1903 je goriški slikar Clemente Delneri lepo poslikal in okrasil bazovsko cerkev, ki je bila zgrajena 1857. Šele 1901 so jo začeli krasiti s slikami, križevim potom, lepim ljubljanskim lestencem. Omenjeni slikar je na stropu izdelal tri velike slike: Jezusovo rojstvo, Marijino vnebovzetje in Jezus sprejema otroke. Nad glavnim oltarjem je postavil slike z znamenji štirih evangelistov, ob strani pa sv. Marijo Magdaleno, ki se spreobrne v farižejevi hiši.

Zadnje čase so te Delnerijeve slike začele propadati, ker je bila streha zane-marjena in sta jih dež in burja zelo poškodovale. Ko smo streho popravili, smo začeli obnavljati tudi strop, da rešimo sli-

ke. Pritrdili smo omet in to nas je stalo kar 16 milijonov lir. Sedaj je na vrsti obnova vseh slik na stropu. Podjetje Alberi iz Trsta nam je predložilo proračun 18 milijonov lir. Upamo, da bomo našli nadaljnje razumevanje in darežljive roke in tako zmogli drago obnovitveno delo. Hvala že vnaprej za pomoč.

Pismo dolinskega župana predsedniku republike

Spoštovani gospod predsednik! Obračam se na vas, vrhovnega poroka demokratičnih svobodčin, da dobim verodostojen odgovor, ki bi moral poučiti in pomiriti del javnega mnenja Trsta in deže Furlanije-Juljske krajine, v kateri živijo Italijani in Slovenci.

O isti tematiki sem govoril na zadnji skupščini ANCI (Vsedržavno združenje ital. občin) v Bariju. Svoj poseg prilagam. Gre za naslednje konkretno vprašanje: del krajevnega tiska objavlja pod spretno režijo stališča, namigovanja in polovične resnice o modelu sožitja v naši deželi, kar ne pušča za seboj pozitivnih sledov, nasprotno, na tak način nazadujemo.

Zato vas vljudno prosim za odgovor na objavljeno vprašanje v »Piccolu« z dne 15. januarja 1986, ki vam ga prilagam v fotokopiji.

Pričakujem vaše pozornosti do vprašanja, ki, rekel bi, nima življenjskih razsežnosti za obstoj italijanske republike, toda v primeru, da je dobro vodeno, daje prijeten priokus demokraciji in dostojanstvu italijanskega ljudstva.

V pričakovanju vašega sporočila vas iskreno in pristrčno pozdravljam. - Edvin Svab, župan.

Op. ur. Vprašanje, ki ga objavlja »Piccolo« in omenja dolinski župan, govori o pismu nekega bralca, ki se čudi, da je prejel dvojezično osebno izkaznico (v italijanščini in slovenščini) ter se na koncu sprašuje: »Le kako je mogoče v uradnih dokumentih Republike uporabljati tudi slovenščino?«

Nabirka za Marijanišče na Opčinah

Zadnja kvartna nabirka v nedeljo 22. decembra 1985 na Tržaškem je prinesla 3.942.040 lir. Posamezne župnije so darovale sledeče vsote:

Barkovlje	85.000
Rojan	320.000
Novi sv. Anton	175.000
Sv. Jakob	150.000
Salezijanci	69.300
Sv. Vincencij	115.000
Sv. Ivan	265.000
Podlonjer	70.000
Mačkolje	170.000
Sv. Barbara	165.000
Dolina	240.000
Boljunc	61.000
Boršt	270.000
Ricanjan-Domjo	160.000
Katinara	20.000
Bazovica	89.000
Trebbče	32.000
Opčine	467.740
Repentabor	452.000
Prosek	130.000
Kontovel	102.000
Sv. Križ	334.000

Najstarejši duhovnik na svetu

Je to Španec Alvaro Fernández, ki ima že 105 let in še vsak dan mašuje v kraju Abres v Asturiji. Mašnik je postal leta 1908 (torej je 78 let že duhovnik), v svojem dolgem življenju pa je krstil okrog 6.000 ljudi in prav toliko tudi pokopal. Ob častitljivem jubileju (rojen 8. dec. 1880) je prejel od papeža Janeza Pavla II. osebno pismo in rožni venec.

Mimo je šel duhovnik.

Satan mu je sledil z očmi z izredno pozornostjo.

»Glej ga, ves je zasopel. Pravkar je govoril v cerkvi lep govor. Marsikaj mi je pokvaril — govor je bil dobro pripravljen — a kaj! Pred seboj je imel 400 poslušalcev, ki so že na pol prepričani o tem, kar jim pove. Medtem ko jaz — le pogled moj kiosk, kako nese.«

Bilo je ob petih popoldne in množica je vrela na kolodvor. Uradniki iz pisarn, delavci iz delavnice so se drenjali okrog kioska in prodajalka jim je komaj sproti podajala časopise. Vsakih pet minut je pridiral kolesar in ji izročil ves zasopel nov sveženj časnikov, dišečih po še ne posušenem tiskarskem črnilu.

Satan je iztegnil svojo koščeno roko: »Glej, tu je moja prižnica! In duhovnik, ki je šel pravkar mimo, ne ve, da je med mojo in njegovo tolikšno razlika kakor med moderno težko artilerijo in starimi puškami na kreslo. On tega ne vidi — kar priznaj, da on tega ne spozna! On ne vidi mojega kioska, ki vsak dan, da, vsako uro krade njemu dušo, med drugim tudi dušo majhnih otrok, ki so odkupljene s krvjo onega... Drugega. Tudi ta duhovnik

ima zavezane oči.«

Satan je naenkrat pomislil: »Bil pa je trenutek, ko sem se bal tudi jaz. To je bilo tedaj, ko so vrgli duhovnika in križ iz šol, ko so zaplenili cerkveno premoženje in zaprli cerkve, ko so preganjali katoličane. Tedaj sem si rekel: Pozor! Katoličani bodo morda prišli na idejo, da je vsa moč njihovih nasprotnikov v izborni organiziranem časopisu, ki ustvarja javno mnenje — in se bodo poslužili istega obrambnega sredstva. Midva to razumeva: ljudstvo je za tistega, ki se zanj bori in mu neprestano govori. Priznam, jaz, s tan, sem se pričel bati, zakaj, pomisli, kaj bi bilo z mojim kraljestvom, ako bi katoličani s svojimi ideali, s svojim apostolstvom in blagoslovom — Njega — obrnili proti meni to strašno orožje tiska! Še bolj tesno sem jim zavezal oči. Nevarnost je minila. Tiho so se vdali katoličani — in tisk ostane meni z vsem vplivom in z milijoni.«

Satan si je popravil očala. »Jaz, angel teme, jaz nimam zavezanih oči. Vidim popolnoma jasno. Cutim, česar katoličani niso nikdar čutili, ponosen sem na svoje veličastno orožje. O, moj dnevnik! Kolikokrat sem ga poljubljaj ob večerih! Kajti

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni! S temi slednjimi in prejšnjimi darovi smo krili stroške za preureditev kurjave. Ostala nujna obnovitvena dela bodo stala 45 milijonov. Zato se ponovno toplo priporočamo za nove darove. Te nam pošiljajte po svojih dušnih pastirjih in jih bomo sproti objavljali v tem našem tedniku.

Marijaniški odbor

Zahvala

Odbor Sklada Mitja Čuk se najtopleje zahvaljuje g. župniku Viljemu Zerjalu, cerkvenemu zboru »Sv. Jernej« z Opčin, vodstvu Marijanišča in g. Danili Vidau za sodelovanje ob izredno lepo uspelem koncertu cerkvenega zbora župnije Šentvid nad Ljubljano.

Iz Beneške Slovenije

Smrt dobre žene

V nedeljo 12. januarja zgodaj zjutraj je v bolnišnici v Čedadu umrla Antonija Cencig, mati župnika v Gornjem Tarbiju g. Emila. Dolga leta mu je skrbno gospodinjila. Njen pogreb je bil v ponedeljek 13. januarja iz bolniške kapele v rojstni kraj Črni vrh. Pogreba se je udeležilo zelo veliko ljudi in med njimi številni duhovniki. Pokojna Antonija je dočakala 82 let. Vsako nedeljo je rada spremljala mašo po radiu iz cerkve v Rojanu. G. župniku E. Cencigu izrekamo iskreno sožalje.

Vprašujete Odgovarjamo

Cesta na Sv. goro

V vašem listu ste začeli objavljati darove za asfaltiranje ceste na Sv. goro. Rad bi kaj več vedel o tej pobudi, če vam je kaj znano.

Svetogorski romar

Pri vodstvu svetogorske bazilike smo se pozanimali o zadevi, ki o njej vprašujete, in zvedeli naslednje: Novogoriška občina ima resen namen asfaltirati cesto od Prevala do vrha Sv. gore, saj je cesta občinska. Ker pa so uporabniki ceste razne ustanove, se je občina obrnila nanje, da prispevajo k stroškom. Med uporabniki so: podjetje Avtopromet, ki ima v lasti zgradbe na Sv. gori; ljubljanska televizija, ki ima na gori svoj oddajnik, in seveda svetišče samo, saj je Sv. gora romarski kraj. Omenjene tri ustanove naj bi vsaka prispevala določen del pri stroških za asfaltiranje ceste. Darovi, ki prihajajo ali bodo še prišli za asfaltiranje ceste na Sv. goro, bodo šli v sklad za tisti del stroškov, ki jih bo moralo poravnati Marijino svetišče na Sv. gori.

Novogoriška občina bo asfaltirala cesto v celoti ali le deloma, kolikor bo pač imela finančnih sredstev. Kdaj bodo začeli z deli, pa ni še znano.

Na nekaj se je pozabilo

»Razveseljeno je videti,« je nedavno dejal dr. Reinhold Stecher, škof v Innsbrucku, »naše hiše z rožami na balkonih, obnovljene freske na zidovih domov, znova lepo urejene vaše kapele in cerkvice. Pri vsem tem pa se je na nekaj pozabilo: na obnovo nedelje. Tudi to bi bilo treba vključiti v življenje tirolske dežele, kakor tudi obisk nedeljske božje službe in držanje nedeljskega počitka.«

Vraga sem srečal

Na vogalu ulice sem srečal vraga. Bil je skrbno oblečen, v sivi suknji, v hlačah z brezhibnim robom, v modernih čevljih in rdečih nogavicah.

»Kaj počneš tukaj?« mu rečem. (Kajti midva se tičeva.)

»Tvoj shod nekoliko nadziram.«

»Torej te nekoliko vznemirja, a?«

»Oh — ne posebno.« Ton njegovega glasu je bil sarkastičen, toda v očeh, ki so bliskale za očali z rjavimi roženicami, sem čital laž.

Pričel je lagodno korakati ob meni.

»Delajte kolikor hočete, jaz vas vse skupaj držim za vrat! Nad vašimi poročili se zabavam. Vaši sklepi mi povzročajo prijetno veselje, ki ga že skoraj nisem več vajen. Vidite tole roko?« Pokazal mi je svoje koščene prste. »S to roko sem zavezal katoličanom oči — bo že kakega pol stoletja od tega, in vzel drži izvrstno.«

Nekoliko nervozno mi je s svojo palico pokazal po mimogredočih.

»Glej tega elegantnega gospoda: ta že ima mojo zavezo na očeh. Katoličan je, razumeš, katoličan! Pa je naročen na moj dnev-

nik. Vsak večer pošlje slugo, da mu kupi veri in Cerkvi neprijazen list. Prečita ga, nato ga vrže v koš, od koder roma po vsej hiši, noter v kuhinjo. Da, dobro ima zavezane oči!«

Nekoliko dalje srečava mlado damo.

»Jo vidiš? Sedaj gre k maši. A kljub temu je moja zvesta naročnica. Vsak dan kupi moj list, 25 centimov, boš rekel — kaj je to! — Seveda, le kapljica v morje je, toda brezmejni ocean je sestavljen iz samih majhnih kapljic. S 25 centimi te dame in tisočev drugih sem si zgradil krasne palače v središču mesta, ki so moje, opremljene z najmodernejšimi tiskarskimi stroji in brzojavno zvezane z vsemi središči sveta. Tudi ta katoličanka ima zavezane oči!«

Prišla sva do kioska, kjer so prodajali časopise. Satanu so oči zagorele: »Štej vaše časopise, no, le kar štej jih!« mi je zaklical.

Pričel sem šteti: Eden, dva, tri, štiri, pet. To je bilo vse

»Preštej pa sedaj moje!«

Od ene publikacije se je pomikala njegova palica: »Ta je moj, uvodnik v njem je tudi moj, tu je podlistek moj, tu so oglasi, v tem podobe...« Naštel jih je 43.

goriške novice

Verouk je vrednota

V četrtek 16. januarja je bilo v Gorici zanimivo srečanje z razgovorom o verouku v šoli. Organizirali so ga odbor staršev slovenske duhovnije, katehetje in dušni pastirji. Veliko število staršev je napolnilo dvorano Katoliškega doma.

Uvodno besedo je imel dr. Oskar Simčič. Zelo kritično in objektivno je govoril o vzgojnih vrednotah s poudarkom na katoliških načelih, ki jih je italijanska republika z obnovljenim konkordatom s Apostolskim sedežem opredelila kot »del zgodovinske dediščine italijanskega ljudstva« — seveda tudi slovenskega!

Dr. Karlo Brešan je v imenu staršev pozval vse družine, naj se o teh problemih odkrito pogovorijo, da bo ob izbiri verouka v šoli prevladala razsodnost in pravilno gledanje na zgodovinske korenine našega naroda, da bomo na njih še naprej gradili, ne pa trenutna propagandistična miselnost zavračanja vrednot.

Razgovor se je razvil ob podanih mislih, nato pa prešel na praktične zadeve glede vpisnih rokov, vpisne pole, načina podajanja veroučnih resnic, primernih za posamezna obdobja otroka in mladine. Enoglasno so bili vsi prisotni proti temu, da se 14-letniki lahko sami odločajo za verouk ali proti, saj mladi še niso dovolj zreli za tako samostojno izbiro. Ta »pravica« se najbrž tudi ne sklada z ustavnimi določili. Strinjali so se tudi s podatkom, da so malčki po naših slovenskih vrtcih praktično že do sedaj imeli verouk v pravem pomenu besede. Mar niso preproste molitvice, pesmice z versko vsebino, priprava na Miklavževanje, božičnice, jaslice, priprava na veliko noč kar zelo primeren verouk za to starost?

Zato so bile po mnenju prisotnih pretirane in napihnjene žolčne polemike v italijanskem parlamentu, sredstvih javnega obveščanja in med ljudstvom.

Glavni namen srečanja je bil: preden se kregamo, se usedimo, mirno pogovorimo in razjasnimo pojme! To smo dosegli, saj na koncu ni bilo »zmagovalcev« niti »porazenih«. Vsi smo se razšli šele po dolgem kramljanju, ki je sledilo »uradnemu« delu, obogateno za lepo, odkrito in prijateljsko srečanje.

Največja nevarnost za neki narod je splošna, pa tudi verska nevednost. Vrednote, med katere spada tudi verouk v šoli ali izven nje pa itak ostanejo vrednote, naj jih sprejemamo ali odklanjamo ali celo ne razumemo prav. - *Udeležene*

Iz dejavnosti ZSKP

Zadnja mesečna seja Zveze slov. katol. prosvete je bila 13. januarja in se je je poleg odbornikov udeležil Andrej Košič, član odbora za gradnjo telovadnice. Orisal je gradbena dela, ki so bila že opravljena in ta, ki še čakajo zaradi pomanjkanja denarnih sredstev. Pobuda je velika in zahtevna, zato upa odbor na solidarnost cele naše skupnosti.

Po tem uvodu je predsednik dr. Paulin prešel na dnevni red. Konec meseca zapade rok za predložitev prošnje za podpore na Deželo. Sestavljena je bila delegacija, ki bo šla v Ljubljano na razgovor s predstavniki ZKO Slovenije. Kot je predsednik predlagal že na prejšnji seji, smo zbrali nekaj imen zaslužnih Slovencev, po katerih bi se lahko imenovala goriške ulice:

Štefan Kocijančič, Jakob Missia, Jože Abram, F. B. Sedej, Emil Komel, Klement Jug, Mirko Filej, Tone Kralj.

Po teh predlogih je odbor prešel na sestavo koledarja kulturnega delovanja v prihodnjih mesecih. Prešernova proslava bo 6. februarja v Katoliškem domu. Gost bo pisatelj Alojz Rebula. 22. februarja bo sta v Katol. domu nastopila zbor in folklorna skupina ljubljanske klinike. V prvi polovici marca bodo pri nas v gosteh Korušci s Cankarjevo pripovedko »Kurec«, 20. aprila pa se bodo pevske skupine podale v Milan.

Sporna točka je bila pustna prireditev. Priprava bi morala biti solidna, toda nekatera društva niso pripravljena sodelovati.

Govora je bilo tudi o nagradi »Mali oder«, ki ga najboljšim dramskim skupinam podelujeta ZSKP iz Gorice in Slovenska prosveta iz Trsta. Prav bi bilo, če bi nagrade dajali po kategorijah.

Zupnijska skupnost na Jazbinah in ACM iz Gorice vabita ob Tednu krščanske edinstva na

SLOVESNO LITURGIJO

v slovanskem bizantinskem obredu v cerkvi Marije Pomočnice na Jazbinah v nedeljo 26. jan. ob 16.30. Poje ekumenski zbor iz Gorice.

Doberdob

Božični koncert. V nedeljo 12. januarja sta župnija sv. Martina in SKD »Hrast« organizirali v farni cerkvi v Doberdobu koncert božičnih pesmi. S tem smo tudi na glasbenem področju ovrednotili božič, tj. čas, ko smo si ljudje bolj skupaj, postanemo za nekaj dni boljši ter se trudimo povečati prijateljstvo in duhovne dobrine. In prav božična pesem k temu mnogo pomaga.

Zato je bil nedeljski koncert priložnost, da »spet zahrepenimo po vseh tistih vrlih, ki jih po navadi postavljamo v ozadje in kot dobri kristjani razumemo pravi pomen besede božič«.

Napovedovalec je po teh besedah predstavil najprej zbor Fantje izpod Grmade, ki ga vodi Ivo Kralj. Moški zbor je zapel pet božičnih pesmi. Na elektronskih orglah je spremljala Lucija Lavrenčič. Kot drugi je nastopil dekliški zbor iz Steverjana pod vodstvom Alenke Černic. Na orglah ga je spremljala Vesna Tomšič. Sledil je nastop Orff instrumentalnega župnijske glasbene šole. Otroci so pod vodstvom Lucije Lavrenčič zaigrali mednarodno Sveta noč in angleško Jingle bells (Zvonovi zvonijo), obe v priredbi Hilarija Lavrenčiča. Zadnji je nastopil mešani zbor Hrast, katerega je vodil Hilarij Lavrenčič, na elektronske orgle pa je spremljal Aleksandro Arbo. Med drugimi je zbor prvič izvajal pesem Gloria, ki jo je dirigent sam komponiral.

Napovedovalec se je na koncu v imenu organizatorjev zahvalil številnemu občinstvu, saj je na tak način potrdilo, da ljubi slovensko božično pesem in obenem izrazil upanje, da bi božični koncerti postali tradicija z željo, da bi se prihodnje leto spet srečali. Popoldan smo zaključili v župnijski dvorani ob okusnem domačem pecivu in pristni kapljici. - *K. F.*

Uprava in uredništvo Katoliškega glasa ter Pastirčka vabita na

PRIDITEV ZA KATOLISKI TISK

v nedeljo 26. januarja ob 16. uri v Katoliškem domu v Gorici. Nastopila bo dramska skupina iz Štandreža s komedijo

»BARILLONOVA POROKA«

S predstavo bo združen srečolov.

Nedelja katoliškega tiska z nabirko pri naših službah božjih pa bo 2. februarja.

Prizor iz komedije »Barillonova poroka«

Šport

MOŠKA C2 LIGA

Bor - Olympia 0 : 3

(11 : 15, 13 : 15, 6 : 15)

Na sobotni tekmi 18. februarja sta končno prišla na dan poštvalnost in delo novega trenerja Tušarja. Največja pohvala gre seveda celotni ekipi, ki je na tej tekmi blestela po odločnosti in tehniki. Mirko Špacapan in tovariši so takoj prevzeli vaje igre in jo izpeljali do konca na najuspešnejši način. Grilancu in njegovim ni bilo dano, da bi zaustavili prodorni napad Olympie Elektro Terpin, ki je bila nezadržna v napadu in neprodurna v obrambi.

Za Olympia Elektro Terpin so nastopili: Cotič I., S. in M., Terpin S., A. in D., Špacapan, Dornik, Kovac in B. Košič. - *Robert Cotič*

MOŠKA 1. DIVIZIJA

Acll Ronke - Olympia 3 : 2

(15 : 2, 15 : 7, 10 : 15, 13 : 15, 15 : 6)

DAROVI

Za Katoliški glas: Lojze Nanut v spomin prve desetletnice, odkar nas je zapustil naš Rado 22.000; Lojze Paljk, Nova Zelan dija v spomin Ivanke Rudolf 25.000; Lojzka Čevdek 22.000; Vinko Tomšič 22.000; Peter Tomšič 12.000; Marija in Aleksandra Batistič, Sovodnje 12.000; Ciril Češut 10.000 lir.

Za Goriško Mohorjevo družbo: Olga Bavdaž 7.000 lir.

Za novo telovadnico v Gorici: N. N., Sovodnje 12.000 lir.

R. M., Podgora: za gobave in za lačne po svetu po 100.000, za Alojzijeve 35.000 in za Katoliški glas 15.000 lir.

Za Našo pot: Mariza Perat 20.000; Ciril Češut 10.000; Ignac Buzzinelli, Jazbine 5.000 lir.

Ida Koshuta, Gorica: za Katoliški glas, za Goriško Mohorjevo družbo, za novo telovadnico in za lačne po svetu po 50.000 lir.

N. N., Štandrež: za Katoliški glas in za Sv. goro po 10.000 lir.

Amelija Ferigo, Ločnik: ob obletnici smrti moža Marija in brata duhovnika Ivana Lukežiča za misijone, za novo telovadnico in za Katoliški glas po 50.000 lir.

Mužič Mirko: za cerkev na Sv. gori in za ceto na Sv. goro po 25.000 lir.

Za kapelico v Cerovljah: N. N. 100.000; N. N. 100.000; Marija Ferfolja v spomin pok. Jožefa Jazbeca 10.000; v isti namen družina Guštin 30.000 lir.

Za sklad Mitja Čuk: druž. Žerjal in Fonzeri namesto cvetja na grob sestre oz. tete Drage 100.000; v isti namen Mila Sošič 10.000; druž. Cvelbar v spomin na mamo Drago 50.000; Mira in Odila v spomin na Jelkino mamo 50.000; sosedje Marije Fonda-Bre 30.000; mož Ivan in hčerka Meri z družino v spomin na našo drago Marijo Bre 25.000; Stanka in Jelka v spomin na Merino mamo 20.000; sestra Kristina ob 25. obletnici smrti Silvestra Batič 10.000 lir.

Za Slomškov dom v Bazovici: Viktor Stopar 20.000 lir.

Za obnovo fresk v bazovski cerkvi: Karlo in Stefanija Kalc 50.000; N. N. 50.000; Titty Smecchia 40.000; Marija Kusova v spomin Marije Živic in Marije Vrše 30.000; Marta Mužina 20.000; Marija Toževa 20.000; Marija Kraljeva 17.000; Ivana Melitnikova 16.000 lir.

Za cerkev na Pesku: Ada, Francka in Radivoj v spomin tete Malči 70.000; Razem, Gročana (13) 40.000; Ježinovi v spomin Marije Živic 12.000; žena Marija v spomin Ivana Racmana 10.000; Pierina Zagai v spomin Malči Fonda 10.000 lir.

Ema Strekelj: za Sv. goro 20.000 in za Marijin dom v Rojanu 10.000 lir.

Neva Fonžari: za lačne po svetu 100.000, za misijone 70.000, za Marijin dom v Rojanu 100.000, za Mladiko 50.000, za Katoliški glas 50.000 lir.

N. N., Trst: za svetišče na Sv. gori in za semenišče v Vipavi po 100.000 lir.

Za Vincencijevo konferenco v Trstu: Olga Pertot 25.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: Marčela Pahor 60.000; Adriano Sola 31.000; Marija in Pino Prelec 20.000; Ema Adami 20.000; N. N. 25.000; N. N. 10.000; družina Krapež v spomin na Marijo Živic 20.000 lir.

V spomin na pok. Albino Tul ali namesto cvetja na njen grob so darovali za župnijsko cerkev v Mačkoljah: Ivan in Pavla Tul 50.000, nečaki in nečakinje 200.000, Livija Sturman 10.000, Slava Smotlak 10.000, N. N. 6.000, domača druž. Tul (54) 100.000, skupina žena 100.000; za PD Mačkolje: skupina žena 105.000; za cerkevni pevski zbor: Zoran Tul z družino 100.000, Danilo Tul 100.000; za otroški zbor Slovenski šopek: Edvard Tul z družino 100.000, Slava Slavec 10.000 lir.

V spomin na pok. Francko Vodopivec: Karlina Slavec za dekliški zbor Slovenski šopek 10.000 lir.

Za misljone: Pavla Gec 20.000; Albina Svagelj 50.000; Veronika Kerševan 5.000; Ječič 50.000; Antonija Malič 10.000; Marija Markuža 20.000 lir.

Za lačne po svetu: N. N., Sovodnje 60.000 lir.

Vsem podpornikom našega lista Bog povrni, rajnim pa laj večni pokoj!

SSG v Trstu bo v petek 24. in v soboto 25. januarja v Kult. domu, ul. Petronio 4 uprizorilo Harrisovo igro »Pavliha in Mika«. V soboto 25. januarja bo ob 20.30 nastopilo z igro tudi v Domu »Albert Sirk« v Sv. Križu pri Trstu.

Spored od 26. jan. do 1. febr. 1986

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 10.30 Mladinski oder: »Med vzporedniki in poldnevnik«. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Kmetijski tednik. 14.10 Nediški zvon. 14.40 Sklop velikih pesnitev. 15.25 Sport in glasba ter prenosi z naših prireditev.

Ponedeljek: 8.10 Stiriideset let slovenskih radijskih postaj v Trstu. 10.10 Koncertni in operni spored. 13.20 Mešani zbor »Vox Julia« iz Ronk. 14.10 Iz šolskega sveta. 15.00 Otroški kotiček: »Ali nas poznaš?« 16.00 Iz zakladnice pripovedništva. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Komorni mešani zbor iz Nove Gorice. 18.00 Kmetijski tednik.

Torek: 8.10 Nediški zvon. 10.10 Koncertni in operni spored. 14.10 Povejmo v živo! 15.00 Mladi mladim. 16.00 Med Brdi in Jadrantom. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Komorni mešani zbor iz Nove Gorice. 18.00 A. Obrenović: »Ptica«. Radijska igra.

Sreda: 8.10 Primorska diaspora v svetu. 10.10 Koncertni in operni spored. 13.20 Cecilijanka 1985: moški zbor Novega sv. Antona iz Trsta, dekliški zbor Steverjan, mešani zbor Štandrež. 14.10 Gospodarska problematika. 15.00 Čarobni globus. 16.00 Od Milj do Devina. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Glasbena kronika s Hrvaškega. 18.00 Poezija slovenskega zahoda.

Četrtek: 8.10 Od Milj do Devina. 10.10 Koncert RAI iz Turina. 13.20 Slovenska popevka. 14.10 Ne prezimo! 16.00 Na goriškem valu. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Madžarski učiteljski zbor iz Bratislave. 18.00 Stiriideset let slovenskih radijskih oddaj v Trstu.

Petek: 8.10 Na goriškem valu. 10.10 Koncertni in operni spored. 13.20 Moški zbor »Liko« iz Verda pri Vrhniki. 14.10 Povejmo v živo! 15.00 Iz filmskega sveta. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 10.10 Violinista Monika Skalar in pianist Aci Bertonec. 14.10 Pogovori o kulturi sožitja. 14.10 O Keltih. 15.00 Otroška oddaja: »Iz kota v kot«. 16.00 Popotovanje po južni Ameriki. 17.10 Kulturna kronika. 17.10 Pianistka Damjana Kralj. 18.00 Sklop velikih pesnitev.

OBVESTILA

Občni zbor Olympie. Kakor že predhodno javljeno, bo redni občni zbor v petek 31. januarja ob 20.30 v prostorih Katoliškega doma v Gorici.

»Goriški ansamble« vam je na razpolago za razna igranja. Informacije na tel. 81037 ali 86564.

V Marijinem domu pri Sv. Ivanu v Trstu, ul. Brandesia 27 bo v nedeljo 26. jan. ob 17. uri nastopil Tržaški mladinski zbor pod vodstvom dr. Tomaža Simčiča. Zbor proslavlja deseto obletnico svojega delovanja.

Dan katoliškega tiska in slov. kulture s srečanjem z gg. J. Boletom in S. Čukom za Ognjišče in Biblijo, s petjem otroškega in dekliškega zbora Slovenski šopek ter z recitacijami mladih prirejata župnijski svet in PD Mačkolja v srenjski hiši v Mačkoljah v nedeljo 26. jan. ob 16.30.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 350 lir, k temu dodati 18 % davek IVA.

Odgovorni urednik: *msgr. Franc Močnik*
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Jaslice v cerkvi sv. Ivana v Gorici. Izdelali so jih mladi pod vodstvom g. kaplana Marjana na temo: »Evharistija - kruh življenja in vez edinstva - nekdanj in danes«. Odrpne so do svečnice 2. februarja vsak dan od 8. do 12. ure ter od 18.30 do 19.30. Zanimivo so predvsem zaradi izvirnosti, premičnih pastirjev in dvanaestminutnega programa za razmišljanje na neprekinjeni kaseti. Posnet je bil ob prvi izvedbi mladih tik pred polnočnico v tej cerkvi

Katoliška knjigarna
Ustanovljena leta 1910

NOVOST

Igrače iz vsega sveta

GORICA - Travnik, 25 - Tel. 84407